

SOLIDARNOŚĆ PW

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

Nr 1/2012/3 – e

WYDANIE SPECJALNE

Historia Polski

Akcja Kutschera – zamach żołnierzy harcerskiego oddziału „Agat”

AK na Franza Kutschere – Dowódcę SS i Policji na dystrykt warszawski Generalnego Gubernatorstwa, dokonany 1. lutego 1944 roku w okupowanej Warszawie.

SS-Brigadeführer i Generalmajor Policji Franz Kutschera funkcję Dowódcy SS i Policji na dystrykt warszawski objął 25. września 1943 r. Dał się poznać jako funkcjonariusz twardy, bezwzględny, stosujący brutalne metody.

Franz Kutschera

22. lutego 1904 r. w Oberwaltersdorfie, – 1. lutego 1944 r. w Warszawie – Austriak, SS-Brigadeführer und Generalmajor der Polizei, Dowódca SS i Policji na dystrykt warszawski Generalnego Gubernatorstwa, zwany „katem Warszawy”; zbrodniarz nazistowski. Z zawodu ogrodnik. W latach 1918-1919 służył w austro-węgierskiej marynarce wojennej, a następnie został słuchaczem szkoły mechanicznej w Budapeszcie. W latach 1920-1928 przebywał w Czechosłowacji. Do NSDAP wstąpił 5. grudnia 1930 r., członkiem SS został od 1. listopada 1931 r. Był posłem do Reichstagu od kwietnia 1938 r. – do śmierci. W 1939 r. został honorowym sędzią w Sądzie Ludowym. W czasie od 1. lipca 1935 – 16. marca 1938 r. był zastępcą dowódcy 90. pułku SS „Kärnten” w Klagenfurcie. Gauleiter Karyntii od

20. lutego 1938 r. do listopada 1941 r. Służył na froncie w czasie kampanii francuskiej. Od 30. stycznia 1942 r. służył w sztabie operacji antypartyzanckich generała von dem Bacha. Był odznaczony Krzyżem Żelaznym I i II klasy. Po objęciu 25. listopada 1943 r. stanowiska w Warszawie, zastosował niespotykany do tej pory w okupowanej Warszawie terror, w stosunku do ludności cywilnej. Nastąpiły liczniejsze egzekucje uliczne, codziennie były rozwieszane w miejscach publicznych obwieszczenia o kolejnych Polakach, którzy będą rozstrzelani w razie zamachu na jakiegokolwiek żołnierza niemieckiego.

Bekanntmachung

Trotz meiner wiederholten Warnungen wurden am 10.11.1943 wiederum feige Ueberfälle auf Deutsche und in deutschen Diensten stehende Personen in der Stadt Warschau ausgeführt. Hierbei sind 1 Wehrmachtsangehöriger in der Obozowastrasse und 1 weiterer Wehrmachtsangehöriger in der Neuen Welt schwer verletzt, 1 Werkschutzmann in der Lochowskastrasse angeschossen, 1 polnischer Polizeibeamter in der Św. Wincentystr. getötet und 2 polnische Polizeibeamte in der Redutowastrasse und in der Kepnastrasse schwer verletzt worden. Ich habe deshalb von den durch das Standgericht der Sicherheitspolizei verurteilten Personen, die zunächst für einen Gnadenrweis in Aussicht genommen waren, die nachfolgend aufgeführten 60 Verbrecher am 12.11.1943 öffentlich erschossen lassen:

1) Machnicki Stefan, geb. 7.12.91	21) Żuk Niemcewicz, geb. 12.8.11	41) Gosa Jan, geb. 15.1.96
2) Seyffert Witold Marian, „ 7.10.17	22) Kotowicz Jerzy Teofil, „ 22.1.81	42) Koliński Jan, „ 24.4.16
3) Pergil Zbigniew, „ 27.10.24	23) Kozmicki Eugeniusz, „ 1.12.13	43) Korecki Tadeusz, „ 18.9.10
4) Rostek Zbigniew, „ 14.8.22	24) Wereszczyński Walerian, „ 24.12.02	44) Szukowski Stanisław, „ 14.12.10
5) Naszkiewicz Józef, „ 15.11.07	25) Popielski Winław Władysław, „ 20.3.24	45) Jarocinski Andrzej, „ 5.8.21
6) Sitkiewicz Zygmunt, „ 20.10.15	26) Popielski Władysław, „ 14.3.93	46) Biłkowski Tadeusz, „ 17.3.16
7) Zaczek Jan, „ 16.11.04	27) Zastawski Jacek Fortunat, „ 7.1.23	47) Dzierżawski Tadeusz, „ 25.10.24
8) Tomaszewski Józef, „ 15.2.03	28) Wojciechowski Jan, „ 20.5.25	48) Eysiak Zbigniew, „ 1.1.24
9) Kozarski Adam, „ 15.8.99	29) Napierkowski Ryszard, „ 2.4.22	49) Kalempa Józef, „ 22.2.00
10) Dudek Zdzisław Gregorz, „ 17.11.11	30) Komornicki Józef, „ 4.10.83	50) Brandota Czesław, „ 4.9.08
11) Kwiatkowski Jerzy, „ 2.1.17	31) Przybyła Zygmunt, „ 30.1.89	51) Miernik Władysław, „ 7.3.97
12) Guchal Kazimierz, „ 20.11.25	32) Wojciechowski Jan, „ 27.8.93	52) Kiliński Władysław, „ 27.9.96
13) Kwiatkowski Marian, „ 19.1.18	33) Wielogorski Marian, „ 4.9.05	53) Lewicki Jan, „ 6.7.11
14) Sobolewski Henryk, „ 25.4.96	34) Pietrzyński Ludwik, „ 16.8.97	54) Miazek Bolesław, „ 8.8.13
15) Wolniński Tadeusz, „ 30.7.11	35) Mordziński Tadeusz, „ 7.6.14	55) Fleksar Jan Kazimierz, „ 9.10.18
16) Wojciech Andrzej, „ 4.6.18	36) Stępiec Ireneusz, „ 1.1.23	56) Karwacki Jerzy, „ 28.8.22
17) Zaremba Zygmunt, „ 15.5.82	37) Adamski Ryszard, „ 27.3.25	57) Gasiuk Stefan, „ 25.1.23
18) Stępkowski Józef, „ 14.12.04	38) Stanisławski Ryszard, „ 1.2.24	58) Lewandowski Henryk, „ 31.1.14
19) Dyjak Wawrzyniec, „ 13.7.95	39) Burkowski Jakob, „ 24.7.05	59) Izycki Kazimierz, „ 24.11.19
20) Zawadzki Andrzej, „ 8.11.99	40) Wasilewski Jan, „ 26.12.85	60) Celler Jan, „ 27.12.20

Weiter sind durch das Standgericht der Sicherheitspolizei gemäss §§ 1 u. 2 der VO. zur Bekämpfung von Angriffen gegen das deutsche Aufbauwerk im GG vom 2.10.43 wegen Waffenbesitzes und Teilnahme an verbotenen Organisationen am 12.11.43 zum Tode verurteilt worden:

1) Sternicki Witold, geb. 9.3.23	13) Ledolewski Wacław, geb. 25.5.06	28) Zarzycki Stefan, geb. 12.8.21
2) Modrzewski Franciszek, „ 1.8.94	14) Horwath Bogdan, „ 20.9.22	29) Zdzisławewicz Kazimierz, „ 14.12.14
3) Miziński Edwin, „ 22.3.24	15) Polkowski Zygmunt, „ 12.8.16	30) Okoński Andrzej, „ 22.10.24
4) Rekowski Jan, „ 8.1.25	16) Wardziński Antoni, „ 23.6.13	31) Tarkowski Bogusław, „ 9.11.14
5) Fijałkowski Lech, „ 5.7.25	17) Karolak Eugeniusz, „ 7.3.05	32) Lemańczyk Edmund, „ 15.2.03
6) Durlik Ryszard, „ 17.1.25	18) Wardziński Bartłomiej, „ 1.6.23	33) Wojciechowski Kazimierz, „ 4.3.98
7) Podhorecki Roman, „ 31.12.19	19) Małec Adam, „ 29.5.20	34) Odrzicki Roman Leopold, „ 23.7.22
8) Skrzypczyński Władysław, „ 18.3.16	20) Biriukow Władimir, „ 1.10.99	35) Gryczuk Zbigniew, „ 11.3.79
9) Wilkaszewski Wacław, „ 27.6.07	21) Borowski Niemcewicz, „ 5.3.22	36) Buczkowski Józef, „ 1.4.04
10) Olejnicki Władysław, „ 2.6.98	22) Duda Henryk Jan, „ 5.2.23	37) Kryński Kazimierz Jerzy, „ 1.12.85
11) Dąbrowski Eugeniusz, „ 29.8.14	23) Pawłowski Stanisław, „ 16.6.23	38) Trociński Walenty, „ 16.2.03
12) Miszewski Władysław, „ 11.1.21	24) Suchecki Henryk, „ 25.8.14	39) Sopoćko Zbigniew, „ 4.8.21
13) Sawicki Andrzej, „ 12.1.14	25) Carewicz Jan, „ 14.4.14	40) Smolik Bernardyn Marian, „ 20.5.22
14) Lipczyński Wiesław, „ 29.11.22		

Die Verurteilten zu Ziffer 1) bis 40) sind für einen Gnadenrweis in Aussicht genommen.

Sollten jedoch in den nächsten 3 Monaten im Bereich der Stadt Warschau oder der Kreishauptmannschaft Warschau-Land Gewalttaten, insbesondere Überfälle auf Deutsche, Angehörige der mit dem Grossdeutschen Reich verbündeten Staaten oder im Interesse des Aufbauwerkes im GG arbeitende Nichtdeutsche begangen werden, so wird — sofern der Täter nicht sofort ergriffen wird, — das Urteil auch an diesen für einen Gnadenrweis in Aussicht genommenen Verurteilten vollstreckt werden, und zwar in der Form, dass für jeden Überfall auf eine solche Person der beabsichtigte Gnadenrweis für mindestens 10 der Verurteilten hinfällig wird.

Ist die Tat von kommunistischen Elementen begangen, so werden aus dem Kreis der obenangeführten Personen Kommunisten, ist die Tat von sonstigen Irregaleiteten Elementen begangen, so werden von den Obenangeführten diejenigen, die diesen politisch nahestanden, von dem Gnadenrweis ausgeschlossen.

Es liegt deshalb in der Hand der nichtdeutschen Bevölkerung,

durch sofortige Festnahme

oder Veranlassung der Festnahme der Täter

oder durch Einwirkung auf ihnen bekannte irregaleitete Elemente

oder durch Anzeigen verdächtiger Personen

dafür zu sorgen, dass das Urteil an den für einen Gnadenrweis in Aussicht genommenen Verurteilten nicht vollstreckt wird.

Warschau, den 13. November 1943.

DER UND POLIZEIFÜHRER
im Distrikt Warschau

**Obwieszczenie o egzekucji 100. zakładników wydane przez
Franza Kutscherę, 13. listopada 1943 r.**

Związane to było z rozporządzeniem Hansa Franka: „*O zwalczaniu zamachów na niemieckie dzieło odbudowy w Generalnym Gubernatorstwie*” – rozporządzenie to weszło w życie 2. października 1943 roku i było podstawą niespotykanego terroru okupanta. Zwiększyła się liczba łapanek. Kutschera chciał psychicznie złamać warszawiaków. Kierownictwo Walki Podziemnej wprowadziło Kutschere do wykazu akcji „Główki”, wymieniając go jedynie z pełnionej funkcji jako szefa SS i policji. Kutschera znając metody pracy polskiego wywiadu konspirował się i publicznie nie ujawniał nazwiska. Obwieszczenia o egzekucjach były sygnowane:

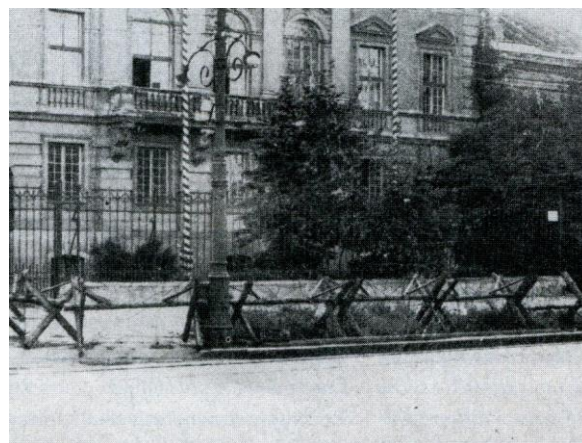
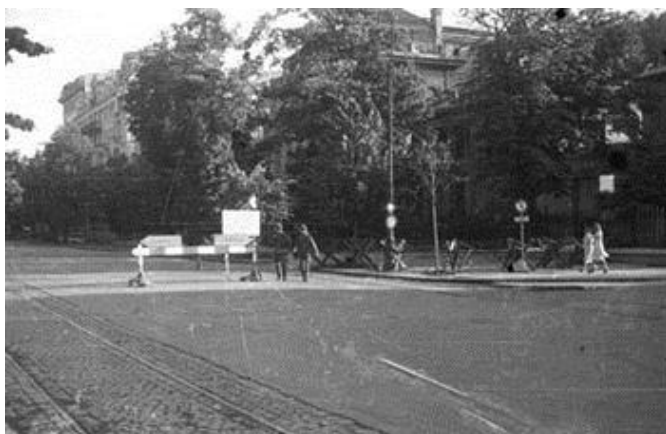
Dowódca SS i Policji na Dystrykt Warszawski (bez podania nazwiska).

Na trop Kutschery, wywiad Armii Krajowej wpadł przypadkiem. „Rozpracował” go „Rayski” (Aleksander Kunicki) – szef komórki wywiadu oddziału „Agat”.

„Rayski”

O odkryciu zameldował szefowi Kedywu płk. „Nilowi”. Po kilku dniach przyszedł rozkaz wykonania wyroku. Wykonanie powierzono I plutonowi. Dowódca plutonu „Lot” postanowił dowodzić akcją osobiście. Po odebraniu od „Rayskiego” wszystkich ustaleń wywiadu, przystąpiono do układania planu uderzenia.

Miejsce „Akcji Kutschera” za drzewami budynek Dowództwa SS i Policji Dystryktu Warszawskiego (Aleje Ujazdowskie 23) i budynek w 1944 roku

Pierwsza, nieudana akcja nastąpiła 28. stycznia 1944 roku. Oddział „Lota”, rozstawiony na stanowiskach w Alejach Ujazdowskich, nie doczekał się przejazdu Kutschery. Przeprowadzenie akcji, nastąpiło 1. lutego 1944 roku o godzinie 8:50. W skład zespołu wykonawczego weszli:

„Lot” – Bronisław Pietraszewicz

ps. Ryś, Bronek, Lot (16. marca 1922 r., 4. lutego 1944 r.) – harcerz, dowódca I plutonu batalionu „Parasol”. Po wybuchu wojny był w kompanii przysposobienia wojskowego i w jej składzie opuścił Warszawę kierując się do Brześcia. Po rozpadzie oddziału wrócił do Warszawy. Od roku 1940 kontynuował naukę na tajnych kompletach, a po zdaniu matury rozpoczął studia na Wydziale Mechaniki w konspiracyjnej Państwowej Wyższej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda. Był jednym z aktywniejszych członków Szarych Szeregów, a następnie w sierpniu 1943 r. wraz z drużyną przeszedł z Grup Szturmowych do nowo utworzonego batalionu „Parasol” (wcześniej „Agat”, „Pegaz”). Brał udział w wielu akcjach Grup Szturmowych i „Parasola”, m.in. w rozpoznaniu terenu do akcji pod Celestynowem i akcji specjalnej na SS-Oberscharführera Franza Bürkla. W roku 1943 porzucił studia i rozpoczął kurs w szkole podchorążych „Agricola”. W listopadzie objął dowództwo I plutonu batalionu „Parasol”. Zmarł w wyniku ran postrzałowych jamy brzusznej odniesionych podczas akcji „Franz Kutschera”.

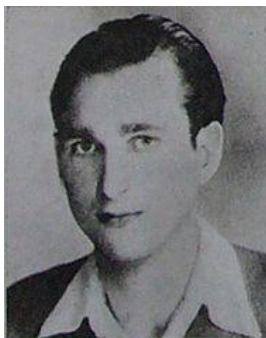
Krzyż na grobie „Lota” na Cmentarzu Wojskowym

Pośmiertnie awansowany do stopnia podporucznika i odznaczony Orderem Virtuti Militari V klasy.

„Ali” – Stanisław Huskowski

(7. września 1922 r., 11. lipca 1944 r.) – żołnierz Szarych Szeregów, strzelec, dowódca 2. drużyny I plutonu batalionu „Parasol”. W latach 1930-1935 mieszkał we Lwowie. W stolicy rozpoczął naukę w Gimnazjum i Liceum im. ks. Józefa Poniatowskiego. Należał do Warszawskich Grup Szturmowych. Brał udział w akcjach małego sabotażu. Od 1. sierpnia 1943 r. w szeregach oddziału „Agat” jako dowódca 2. drużyny I plutonu. W jego mieszkaniu znajdował się magazyn broni, a także odbywały się odprawy I plutonu. Ukończył turnus Szkoły Podchorążych Rezerwy Piechoty „Agricola”, przeszedł trzytygodniowy kurs „Wielkiej Dywersji” oraz kurs dowódców kompanii. Był oficerem bezpieczeństwa I plutonu.

„Kruszynka” – Zdzisław Poradzki

(2. października 1921 r., 30. maja 1952 r.) – major, żołnierz batalionu „Parasol”, powstaniec warszawski. Podczas okupacji działał w podziemiu zbrojnym i uczestniczył w jego akcjach, m.in. w a i akcji Kutschera. W latach powojennych pracownik cywilny Ludowego Wojska Polskiego. Zamordowany przez funkcjonariuszy UB w więzieniu na Mokotowie. Pochowany na Powązkach Wojskowych w kwaterach żołnierzy i sanitariuszek batalionu „Parasol”.

„Miś” – Michał Issajewicz

– kierowca.

„Bruno”– Bronisław Hellwig

(4. lipca 1920 r., 22. lipca 1945 r.) – harcerz, żołnierz w stopniu kaprała podchorążego (awansowany do stopnia porucznika) batalionu „Parasol”, uczestnik Powstania Warszawskiego. Podczas okupacji działał w Szarych Szeregach. 1. sierpnia 1943 r. został włączony do „Agatu” i przydzielony do służby motorowej. Był uczestnikiem wielu akcji bojowych batalionu „Parasol”: w m.in. akcji „Braun” w 1943 r., akcji „Kutschera” i akcji „Stamm” w 1944 r. Podczas tej ostatniej został ciężko raniony w głowę, wywiązując się jednak do końca z powierzonego mu zadania kierowcy. Zdołał ewakuować uczestników akcji, a także odwieźć rannych do punktu szpitalnego. Badania lekarskie wykazały, że doznał rozległego krwotoku wewnątrzczaszkowego i infekcyjnego zapalenia opon mózgowych, jak również związanego z tym paraliżu. Po ciężkiej operacji przeprowadzonej w warunkach domowych oraz rekonwalescencji odzyskał niemal pełną sprawność. Wziął udział w Powstaniu Warszawskim. 2. sierpnia 1944 r. otrzymał rozkaz przyprowadzenia samochodów z ul. Czerniakowskiej do Śródmieścia (miejsca koncentracji oddziału motorowego „Parasola”). Podczas drogi powrotnej niefortunnie wjechali samochodem w rejon zajęty przez Niemców. Wskutek ostrzału przez „gołębiarza” został ciężko ranny i przetransportowany do szpitala powstańczego na Czerniakowie. Przeżył powstanie. Zmarł po wojnie – 22. lipca 1945 r. wskutek nawrotów choroby. Odznaczony orderem Virtuti Militari i Krzyżem Walecznych. Pochowany w kwaterach żołnierzy i sanitariuszek batalionu „Parasol” na Powązkach Wojskowych.

„Cichy” – Marian Senger

(29. listopada 1923 r., 6. lutego 1944 r.) – harcerz, żołnierz batalionu „Parasol”, podporucznik Armii Krajowej. Od 1940 r.. należał do Szarych Szeregów, w Hufcu Warszawskich Grup Szturmowych. W zamachu na Franza Kutscherę zajmował się ubezpieczeniem. Po akcji wiele godzin trwało dramatyczne poszukiwanie szpitali, które zgodziłyby się przyjąć i zoperować ciężko rannego w brzuch. Karetki kilkakrotnie woziły ciężko rannych do różnych szpitali (Klinika Webera, Szpital Maltański, Szpital przy Szkole Pielęgniarek, Szpital Ujazdowski) ostatecznie zostali dowiezieni do praskiego Szpitala Przemienienia Pańskiego. „Cichy” zmarł w szpitalu.

Odnaczony Krzyżem Walecznych. Pochowany na Powązkach Wojskowych.

Uchwałą KRN z 6. września 1946 roku, został pośmiertnie odznaczony Krzyżem Walecznych po raz drugi.

„Sokół” – Kazimierz Sott – kierowca

„Juno” – Zbigniew Gęsicki (1919 r., 1. lutego 1944 r.) – harcerz należący do grupy „Wilczków”. W 1939 roku wstąpił do konspiracji. Uczestniczył w akcjach małego sabotażu, malował na murach patriotyczne napisy, wybijał szyby w oknach konfidentów, kolportował podziemną prasę.

Po umieszczeniu rannych w szpitalu, „Juno” i „Sokół”, wracając przez Most Kierbedzia zostali otoczeni przez Niemców. Skoczyli do Wisły ponosząc śmierć na miejscu. Informuje o tym tablica „Juno” i „Sokoła” na moście Śląsko-Dąbrowskim, (Most Kierbedzia).

Tablica na balustradzie mostu Śląsko-Dąbrowskiego

„Olbrzymek” – Henryk Humięcki

(9. listopada 1920 r., 27. sierpnia 1944 r.). Pochowany na Powązkach Wojskowych.

– batalion „Parasol”

„Dewajtis” – Elżbieta Dziębowska

(16. kwietnia 1929 r.)

– muzykolog, harcerka i łączniczka w batalionie „Parasol”, uczestniczka Powstania Warszawskiego. Od 1942 r. była uczennicą miejskiego Gimnazjum Żeńskiego im. Jana Kochanowskiego w Warszawie, które podczas okupacji nosiło nazwę II Miejskiego Żeńskiego Gimnazjum Krawiecko-Bielizniarskiego. W lutym 1943 r. wstąpiła do hufca Śródmieście, będącego częścią Szarych Szeregów. Mimo młodego wieku została dopuszczona do kursu przysposobienia wojskowego. W sierpniu 1943 r. została łączniczką oddziału „Agat”. W jej mieszkaniu znajdowała się skrytka konspiracyjna będąca do dyspozycji II plutonu. Od roku szkolnego 1943/44 uczęszczała wraz z innymi żołnierzami „Agatu” na tajne komplety organizowane przez dowództwo oddziału w porozumieniu z dyrekcją przedwojennego Gimnazjum i Liceum im. Bolesława Prusa przy ul. Jasnej 10. Brała udział w akcjach bojowych oddziału: „Weffels” (1. października 1943 r.), „Frühwirth” (25. października 1943 r.), „Braun” (13. grudnia 1943 r.), „Kutschera” (1. lutego 1944 r.), „Stamm” (6. maja 1944 r.) i „Koppe” (11. lipca 1944 r.).

W Powstaniu Warszawskim została oddelegowana do służby łączniczki pułkownika „Radosława”. Po wojnie ukończyła liceum i podjęła studia muzykologiczne na UW. Ukończyła je w 1957 r., uzyskując tytuł magistra. W 1966 r. na podstawie rozprawy „*Poematy symfoniczne Mieczysława Karłowicza*” uzyskała stopień naukowy doktora, nadany przez Instytut Sztuki PAN w Warszawie.

„Hanka” – Anna Szarzyńska-Rewska

(1927 r. – 1970 r.) –

harcerka, uczestniczka zamachu na Kutscherę i Powstania Warszawskiego, odznaczona Krzyżem Walecznych, inżynier geodeta, uczestniczka Klubu Krzywego Koła. Aresztowana w 1958 r., skazana 1959 r. na 1,5 roku więzienia za kontakty z paryską „Kulturą”. 26. września 2009 r. *„Za wybitne zasługi dla niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej”* została pośmiertnie odznaczona Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski

***Aleje Ujazdowskie 23 - miejsce zamachu
– głąz pamiątkowy***

„Kama” – Maria Stypułkowska-Chojcka.

(26. września 1926 r.) – łączniczka batalionu „Parasol”. Podczas okupacji brała udział w 7. akcjach zbrojnych, w tym m.in. w akcji Kutschera oraz akcji Koppe i akcji Weffels. Uczestniczyła w Powstaniu Warszawskim.

***Tablica pamiątkowa w miejscu,
w którym 1. lutego 1944 r. stała „Kama”***

O godzinie 9:09 „Kama” zasygnalizowała wyjście Kutschery z domu w Alei Róż 2. Rozpoczęła się akcja.

Kutschera miał do przejechania zaledwie 140 metrów – tyle dzieliło jego dom od dowództwa SS w Warszawie. Gdy dojeżdżał do bramy pałacu, drogę zajechał mu samochód kierowany przez „Misia”. Kierowca Kutschery zwolnił, chcąc przepuścić intruza. Zwolnił również „Miś”. Niemiec żądając ustąpienia drogi włączył żółty, środkowy reflektor używany przez niemieckich dygnitarzy.

„Miś” zatrzymał wóz na nieprawidłowym pasie i w chwili, gdy Niemiec usiłował go wyminąć, ruszył ponownie blokując samochód generała. Do zatrzymanego wozu podbiegli „Lot” i „Kruszynka”. Z odległości jednego metra otworzyli ogień do Kutschery. Równocześnie na stanowiska wbiegł cały zespół ubezpieczający, a stojące na ulicy Chopina samochody „Sokoła” i „Bruna” cofnęły się do rogu Alei Ujazdowskich. Kutschera ruszał się jeszcze – dobił go „Miś”, który wyskoczył ze swego wozu i wspierał osłonę akcji. Biorący po raz pierwszy udział w tak poważnej akcji „Ali” nie mógł otworzyć teczki z granatami zaczepnymi i nie wspomógł walczących. Ponadto ciężko ranny „Lot” nie mógł głośno zarządzić wycofania oddziału. Wydłużyło to niepotrzebnie akcję..

Niemcy otworzyli ogień z siedziby dowództwa SS i wszystkich okolicznych budynków. Ich kule raniły „Lota” i „Cichego”, oraz „Olbrzymka”. Niegroźny postrzał w głowę otrzymał „Miś”, który wraz z „Kruszynką” wyciągnął ciało Kutschery z wozu. Szukali przy zabitym dokumentów. Nie znaleźli nic, więc zabrali jego teczkę. Pod silnym ogniem wycofali się do samochodów. Rozpoczął się odskok wcześniej wyznaczonymi trasami.

Wiele godzin trwało dramatyczne poszukiwanie szpitali, które zgodziłyby się przyjąć i zoperować ciężko rannych. Karetki kilkakrotnie woziły ciężko rannych do różnych szpitali. Ostatecznie zostali dowiezieni do praskiego Szpitala Przemienienia Pańskiego.

„Sokół” i „Juno”, postanowili odprowadzić samochód do garażu – niezgodnie z rozkazem. Na moście Kierbedzia natknęli się na blokadę założoną przez niemiecką policję; stoczyli nierówną walkę zakończoną ich skokiem do Wisły i śmiercią.

Niemcy urządzili wstępne uroczystości pogrzebowe Kutschery w pałacu Brühla. Następnie trumnę z ciałem przewieziono specjalnym pociągiem do Berlina.

W odwecie, nałożyli na Warszawę 100 milionów złotych kontrybucji. W dzień po zamachu, 2. lutego 1944 r. w Alejach Ujazdowskich 21, w pobliżu miejsca akcji rozstrzelali 100. zakładników. Była to jedna z ostatnich publicznych egzekucji przed wybuchem Powstania Warszawskiego.

A wiele lat później „KAMA” napisała:

Akcja, która miała na celu likwidację generała SS Franza Kutscherę odbyła się 1. lutego 1944 roku, 62 lata temu. Kierownictwo walki podziemnej Polskiego Państwa Podziemnego przekazało decyzję likwidacji Kutschery kierownictwu dywersji Komendy Głównej Armii Krajowej czyli legendarnemu Kedywowi, dowodzonemu wtedy przez gen. Emila Fieldorfa „Nila”. Młodzi ludzie, nastoletni, dwudziestokilkuletni żołnierze Armii Krajowej, żołnierze z późniejszego „Parasola”, podjęli się tego zadania. Dokonali tego w biały dzień w centrum niemieckiej dzielnicy Warszawy, w Alejach Ujazdowskich, w pobliżu Pięknej. Zlikwidowano Kutscherę w wyniku akcji zbrojnej, wywiązała się strzelanina. Kilku uczestników akcji zostało rannych, niektórzy poważnie. „Lota” i „Cichego”, dwóch najpoważniej rannych koledzy odwieźli do Szpitala Przemienienia Pańskiego na Pradze. Wracali przez Most Kierbedzia i tam „Juno” i „Sokół” osaczeni przez Niemców podjęli nierówną walkę i skoczyli z mostu do Wisły. Zginęli na miejscu. Natomiast, mimo pomocy lekarskiej, „Lot” i „Cichy” zmarli kilka dni później. Pamięć o tej akcji jest trwała w środowisku AK-owskim, w środowisku żołnierzy „Parasola”. Była to prawdopodobnie jedna z najważniejszych, jeśli nie najważniejsza akcja bojowa Polskiego Podziemia. Akcja zakończona mimo wszystko sukcesem, choć, oczywiście, potem Niemcy podjęli akcje odwetowe, akcje represyjne. Był to znak dla społeczeństwa polskiego, umęczonego już prawie pięcioletnią okupacją, wyraźny znak, że istnieje Polska Podziemna, istnieje Polska Zbrojna, która walczy. Był to też sygnał, o czym się rzadko pamięta, dla niemieckich władz okupacyjnych, dla tych wyjątkowo aktywnych oprawców, że jednak nie są bezkarni, nie są bezpieczni...

Cześć ich Pamięci